

[Anders Mølgaard]

med forslagens grundtanker. Men jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til et par specielle forhold. Jeg synes, det er overordentlig glædeligt, at både det naturvidenskabelige og ikke mindst det historiske og samfundsmæssige aspekt er blevet styrket i uddannelsens obligatoriske del. Det giver alle studerende både et bredere fagligt fundament og muligheder for at skabe en mere helhedsorienteret bevidsthed.

Jeg synes også, det er positivt, at praktikdelen nu styrkes, og at de hidtidige stramme bindinger til øvelsesskolerne løses op. Det er positivt, at også denne afdeling er lagt ud lokalt, og at de studerende nu sandsynligvis får mulighed for at møde en bredere vifte af skoletyper i deres uddannelsesforløb i forhold til det, vi kender i dag.

Jeg vil også gerne rose den decentraliserings-tanke, som kendetegner forslagens styrelsesdel. Jeg er overbevist om, at man lokalt vil hilse denne øgede frihedsgrad meget velkommen.

Jeg vil også gerne til slut fremhæve en af betænkningens konklusioner:

»Det centrale i lærerens arbejde er de personlige og menneskelige kvalifikationer. Disse kan ikke sikres eller måles hverken pædagogisk eller fagligt, men en uddannelse kan dog lægges sådan til rette, at den mest muligt fremmer væksten af det umålelige.«

En anden central konklusion: »Det menneskelige og det faglige kan ikke adskilles. Der synes at være en indre sammenhæng mellem disse to aspekter.«

Jeg deler fuldt ud disse betragtninger, og heldigvis må vi lovgivere ofte erkende, at der er forhold, vi ikke har indflydelse på eller kan lovgive om. Mange – og heldigvis de vigtigste – ting her i livet er overladt til os selv som enkeltvæsener. Dette gælder måske også de vigtigste kvaliteter ved lærergerningen, som måske ikke ligefrem hører hjemme i en lovtekst. F.eks. ved vi, at de erfaringer, der er gjort uden for seminarierne, ja, uden for uddannelsessystemet overhovedet, efter de fleste studerendes mening indgår med større vægt end selve uddannelsen blandt de ressourcer, læreren trækker på i det daglige arbejde.

Alt væsentligt her i livet er ret enkelt, og jeg tror, at de vigtigste kvalifikationer for at være en god lærer simpelt hen er viljen og evnen til at lytte og fortælle, smittende humør, smittende livsglæde, smittende engagement, tålmodig-

hed, skabe en kritisk, men konstruktiv forståelse og så til sidst noget uhyre naturligt, men fundamentalt: Man skal kunne lide børn.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Uddannelsesrådets overskrift har i de sidste måneder været »Efter Haarder«, og da der jo ikke i forbindelse med valget blev tale om det i den ene betydning, vil jeg på SF's vegne komme med det i den anden.

Dette forslag til en ny læreruddannelseslov viser med al ønskelig tydelighed nødvendigheden af at være efter Haarder. Baggrunden for dette forslag er, som det allerede er nævnt, Læreruddannelsesudvalget, i daglig tale LU 87, som i sommeren 1990 færdiggjorde sin betænkning. Efter læsningen af den synes jeg, man står tilbage med det indtryk, at man har stræbt efter at få de mange forskelligrettede meninger, der var repræsenteret i udvalget, til at mødes i enighed. Derfor finder jeg det noget betænkeligt, at ministeren i lovforslaget tegner et billede af, at han stort set har fulgt udvalgets indstilling, men lad mig med nogle få eksempler påvise, at det ikke er tilfældet.

LU 87's indstilling peger f.eks. på, og jeg citerer fra side 10:

»Det enkelte seminarium tilrettelægger selv uddannelsen inden for visse fælles rammer.«

Det har været et mangeårigt ønske og behov fra seminarierne side at blive befriet for centralt fastlagte snævre bestemmelser for indhold og eksamen, men det, ministeren nu tilbyder, er en ny form for central styring. Under overskriften »Regelsanering« præsenteres forslaget som en mindre detaljeret lov, men i virkeligheden betyder det, som det f.eks. kan ses af formuleringen i § 2, stk. 7, at ministeren overlader de helt afgørende bestemmelser om uddannelsens indhold, regler og eksamensformer til sig selv, og det er kun en af den serie af ministerbemyndigelser, som dette lovforslag indeholder.

Ministerens uddannelsessyn og ministerens forståelse af kvalitet som vidensformidling træder frem i forslaget om at opsplitte det af LU 87 foreslåede fagområde natur og samfund. Forslaget om faglige suppleringskurser er et andet eksempel på ministerens fagforståelse.

Det, SF frygter, er, at ministeren vil benytte de forskellige bemyndigelser til at gennemføre regler og bestemmelser om uddannelsen og dens prøver og andre bedømmelser, der reelt